

Haab, at det dog nok vilde komme, fordi det syntes mig saa umuligt, at det ikke skulde ske; thi saa vilde det jo være, som jeg har tilladt mig at sige, at lægge Giften til Røden. Det vilde derved blive umuligt for Byen at kunne bestaa som Kjøbstad. Derved vilde den ene Trediedel, der er tilbage af Byens Opland, for det Meste forvinde, og jeg kan dog ikke forstaa, at det skulde ske saaledes; der er jo dog ikke den allermindste Anledning til, at gaa Ribe saaledes tillivs haade fra Ost, Vest, Syd og Nord, hvad jo vil ske, hvis man nu undlader at lægge en Bane til Ribe. Jeg kan ikke tænke mig nogen anden Grund, end som om man her vilde sige som saa: Vi have taget et fremmed Børn, som vi ville opamme, nemlig Esbjerg; og det have vi en saadan stor Kjærlighed til. Det haabe vi at kunne faae noget rigtig Godt og Dydigt ud af. Nu se vi vel, at hvis Ribe ikke dør, saa vil Esbjerg ikke blive til det, vi ønske. Naar ikke Ribe gaar til Grunde, vil Esbjerg ikke blive til en saa stor By; men ved at Ribe saaledes bliver holdt ude af Concurrencen, vil jeg ganske vist indrømme, at der kunde reises et nyt Ribe ved Esbjerg. Men at det skulde være Hensigten, at man saaledes vilde arbejde paa at ruinere Byen, kan jeg virkelig ikke forstaa, og jeg tror det heller ikke. Jeg føler mig overbevist om, at Staten vil handle mod Ribe, som en naturlig og god Moder vil handle mod sine Børn; og jeg er overbevist om at Ingen vil være med til at handle, saaledes som en unaturlig Moder vilde handle mod sit Børn. Hvis hun f. Ex. vilde sige: Jeg har Dig ganske kjær, jeg kan ikke give Slip paa Dig; jeg veed, at Du har holdt meget af din Moder og ikke har villet skilles fra hende. Du har altid kunnet glæde og gavne mit Hus, og derfor holdt jeg fast ved Dig, skjøndt det skete med Nød og neppe, og jeg maa være glad ved at slippe saaledes fra det — som den ærede Minister sagde. Men jeg var nødt til, da Røverne havde slaaet sin Klo i Dig, at slippe din Overklædning —

jeg mener naturligvis dens Opland — den smukke og kostbare Overklædning maatte jeg give Slip paa. Nu veed jeg vel, at Du ser bleg og daarlig ud og ikke kan undvære den Overklædning; men jeg har ikke Raad til at give Dig nogen ny, og Du maa finde Dig deri. Jeg veed, Du misunder ikke din Søster — jeg mener Kolding —; se, hvor hun ser freidigt fremad; hun kan baade kjøre og seile frem og tilbage; Du misunder hende ikke, skjøndt hun maasse piller lidt fra Dig. Dine Sødsfende forlange saa Meget, Noget til Nytte og Noget til Stads. Se nu ned til Esbjerg; der skal man have en ny Havn, og til den skal man kjøre baade fra og til; men om Du kommer med at kjøre, det er et stort Spørgsmaal, det er endnu ikke lovet Dig. — Her er nu netop et Vædringsforslag, hvor jeg beder om, at man vil love Byen Noget, for at man dog kan give den en Trøst. Nu vil jeg se, om man vil være saa beredvillig mod Ribe og give dette Søfte. Men den Moder, som vil være en unaturlig Moder, vil sige: Det har jeg ikke lovet Dig, Du maa finde Dig deri. Jeg vil imidlertid hjælpe Dig lidt, naar Du ikke forlanger for Meget. Du maa være nøisom og taknemlig, ellers faar Du maasse slet ikke Noget. Vi ville stillinge sammen og give Dig en grov Regnsrakke, Du kan svøbe Dig ind i den og holde Dig stille, hvad enten Du lever eller dør. Vi kunne godt se, at det ikke er tilstrækkeligt til at komme langt med. Men jeg tillader mig at sige dertil — thi der er flere, der have sagt mig det rent ud i Dinene, at naar vi skulde haade kjøre og betale Ribe, maatte vi ønske, at vi vare vel af med den, og de mene altsaa: Vi have kun Skam og Stade deraf og kunne ikke gaa saa vidt, som Du forlanger. Dog har jeg endnu saavidt bevaret Haabet, at jeg ikke kan tro, at man vil handle saaledes, som en unaturlig Moder handler med sit Børn. Jeg stoler sikkert paa, at man vil handle saaledes, som man vil, kan og bør forsvare, og derfor har jeg tilladt mig at